

Arrest

nr. 151 455 van 31 augustus 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart staatloos te zijn, op 28 april 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de waarbij de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 25 februari 2014 aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 14 mei 2014 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 april 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JEENINGA, die loco advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 23.11.2012 werd ingediend door :

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Betrokkene haalt aan dat hij erkend werd als staatloze. Hij legt een attest voor van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dat bevestigt dat hij staatloos is en een arrest van het Hof van Beroep d.d. 19.11.2008. Het feit dat hij erkend werd in de hoedanigheid van staatloze vormt echter op zich geen buitengewone omstandigheid. Ook staatlozen zijn onderworpen aan de vreemdelingenwetgeving. Artikel 9bis van de wet van 15.12.1980 voorziet niet in een vrijstelling voor staatlozen met betrekking tot de buitengewone omstandigheden. Net zoals andere vreemdelingen, dienen staatlozen aan te tonen dat zij zich in buitengewone omstandigheden bevinden die een terugkeer naar het land of de regio van gewoonlijk verblijf verhinderen. Betrokkene beweert dat hij geen verblijfsrecht kan bemachtigen voor Azerbeidzjan, Armenië of de Russische Federatie. Hij zou reeds stappen ondernomen hebben en zou de ambassades van hogervernoemde landen aangeschreven hebben, wat onbeantwoord zou gebleven zijn. Betrokkene vermeldt tevens dat hij stukken en informatie aangaande deze handelingen zal toevoegen in de loop van de procedure. Tot op heden heeft verzoeker geen enkel bewijsstuk hieromtrent overgemaakt aan de Dienst Vreemdelingenzaken. Bijgevolg gaat het louter om beweringen, wat niet kan volstaan om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Uit het feit dat betrokkene geen nationaliteit heeft, kan niet zonder meer worden afgeleid dat hij ook zijn recht op verblijf in zijn land van gewoonlijk verblijf zou hebben verloren of er niet langer zou worden toegelaten. Uit het asielrelaas van betrokkene blijkt bovendien dat verzoeker het niet aannemelijk kon maken dat hij geen verblijfsrecht bezat in de Russische Federatie: "Uit uw verklaringen blijkt bovendien dat uw ouders na hun vlucht uit Azerbeidzjan wel degelijk over een registratie voor gans de familie en ook over een vluchtelingenkaart beschikten (...). U erkent ook dat u en uw zus jarenlang in Cholmesk (Russische Federatie) naar school zijn gegaan (...). Dit alles wijst er op dat u wel degelijk legaal in de Russische Federatie verbleef." (bevestigende beslissing van weigering van verblijf d d 08.09.2005, Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen)

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag van 21.04.2005 werd afgesloten op 08.09.2005 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten hem betekend op 15.06.2005 en verblijft sindsdien illegaal in België. De duur van de procedure - namelijk iets minder dan vijf maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000) De duur van de procedure voor de Raad van State, vormt geen buitengewone omstandigheid, die betrokkene op heden verhindert om de aanvraag via de reguliere procedure in te dienen. Betrokkene verbleef illegaal op het grondgebied gedurende het verloop van de beroepsprocedure.

Wat betreft de in het verzoekschrift aangehaalde argumenten die betrekking hebben op de medische toestand van betrokkene - met name dat hij verklaart ernstig ziek te zijn, dat hij geen adequate behandelingen kan bekomen in het land van gewoonlijk verblijf, dat hij een medisch getuigschrift voorlegt, dat een terugkeer vanwege zijn gezondheidstoestand een schending van artikel 3 van het EVRM zou betekenen - dient opgemerkt te worden dat de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid maakt tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven (RW Arrest nr. 75.380 van 17.02.2012 en

RW Arrest nr. 80.233 van 26.04.2012). Het staat betrokkene steeds vrij een aanvraag op basis van art 9ter in te dienen zoals bepaald in art 7§1 van het KB van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals gewijzigd door het KB van 24.01.2011 (B.S. 28.01.2011): via aangetekend schrijven bij de Sectie 9ter van de Dienst Humanitaire Regularisaties, Dienst Vreemdelingenzaken, Antwerpsesteenweg 59Bte 1000 Brussel.

Betrokkene stelt dat hij omwille van zijn medische situatie gediscrimineerd zal worden bij een terugkeer naar Armenië, Azerbeidzjan of de Russische Federatie en dat hij er als onvolwaardig persoon zal beschouwd worden. Hij haalt aan dat dit een schending van artikel 3 van het EVRM zal betekenen en dat hij tot een kwetsbare groep behoort. Verzoeker legt echter geen persoonlijke bewijzen voor ter staving van deze elementen. Hij beperkt zich tot het citeren van enkele rapporten die algemene informatie bevatten over de situatie van mensen met mentale gezondheidsproblemen in Armenië, over tewerkstelling van mensen met een beperking en over buitengewoon onderwijs in Armenië. De algemene rapporten worden niet in concreto op de eigen situatie toegepast. Met betrekking tot de Russische Federatie en Azerbeidzjan, wordt geen enkel bewijsstuk voorgelegd.

Betrokkene meent dat zijn verzoek op gelijke basis staat met een aanvraag om machtiging tot verblijf conform de regularisatiewet van 22.12.1999. De wet van 22.12.1999 was echter een enige en unieke operatie, de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot regularisatie op grond van art. 9bis van de wet van 1980.

De advocaat van betrokkene beweert dat het verblijf van betrokkene geregulariseerd dient te worden omdat zijn situatie gelijkaardig zou zijn aan de situatie van anderen die geregulariseerd werden. Het is aan de verzoeker om de overeenkomsten aan te tonen tussen zijn eigen situatie en de situatie waarvan hij beweert dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13/07/2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin verzoeker verkeert analoog (of commensurabel) zijn met degene waaraan hij refereert. Ook het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsregularisatie hebben kunnen genieten brengt niet ipso facto een verblijfsregularisatie voor de betrokkene met zich mee, noch vormt dit een buitengewone omstandigheid die een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst verhindert of bemoeilijkt. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel onderzocht.

De advocaat van betrokkene haalt tevens aan dat zijn cliënt wenst om gehoord te worden teneinde zijn argumenten verder uiteen te zetten indien de aanvraag zou afgewezen worden, hieromtrent dient opgemerkt te worden dat de Vreemdelingenwet voor wat betreft art. 9bis niet voorziet in een mondelinge procedure.

De elementen met betrekking tot de duur van het verblijf en de integratie - met name dat betrokkene sinds april 2005 in België verblijft; zich geïntegreerd zou hebben; dat hij vloeiend Nederlands zou spreken en lessen zou gevolgd hebben; dat hij zou willen voorzien in zijn eigen levensonderhoud; dat hij een grote vrienden- en kennissenkring zou opgebouwd hebben; dat hij zou overgegaan zijn tot de verinnerlijking van onze taal, zeden en gewoonten en zich de Belgische samenlevingsnormen zou eigen gemaakt hebben - verantwoorden niet dat de aanvraag in België wordt ingediend. Betrokkene legt geen enkel stavingsstuk voor dat deze elementen kan ondersteunen. De loutere bewering dat hij geïntegreerd zou zijn kan niet weerhouden worden. Bovendien dient opgemerkt te worden dat integratie ook veronderstelt dat men de Belgische reglementering respecteert en zich aldus onthoudt aan het plegen van strafbare feiten. Betrokkene is reeds op ongunstige wijze aan aanraking gekomen met de openbare ordediensten: de correctionele rechtbank te Brugge veroordeelde hem op 15 09 2008 tot een gevangenisstraf van 2 jaar omwille van volgende feiten: het zich wetens aanschaffen van nagemaakte of vervalste aandelen, schuldbrieven, rente- of dividendbewijzen, biljetten, of de - poging tot - uitgifte ervan het ontvangen of zich aanschaffen van nagemaakte of vervalste biljetten, met het oogmerk om ze in omloop te brengen vereniging van misdadigers om wanbedrijven te plegen en illegaal verblijf in het Rijk. Het argument dat betrokkene zijn straf heeft uitgezeten en sindsdien geen nieuwe veroordelingen meer heeft opgelopen, vergoeilijkt de opgelopen strafrechtelijke veroordeling niet.

Ten slotte dient opgemerkt te worden dat betrokkene zich ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf beroept op de instructie van 19.07.2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en 9bis van de wet van 15.12.1982. Deze instructie werd echter vernietigd door de Raad van State

arrest 198.769 d.d. 09.12.2009 en arrest 215.571 d.d. 05.10.2011.) Bijgevolg zijn de criteria van hogervernoemde instructie niet meer van toepassing.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enig middel luidt als volgt:

“Enig middel Schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet van 15 december 1980. Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Schending van de materiële motiveringsplicht. Schending van de zorgvuldigheidsplicht. Machtsmisbruik. Schending van het gelijkheidsbeginsel. Schending van de redelijke termijn. Schending van artikel 3 en 8 EVRM.

Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die ten grondslag liggen aan die beslissing, en dat de gegeven motivering afdoende dient te zijn.

Eerste onderdeel.

Verzoeker is erkende staatloze. Het is de logica zelve dat een persoon in een dergelijke situatie de aanvraag niet kan doen op de diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Naar geen van deze plaatsen kan verzoeker terugkeren. Hij is precies staatloze verklaard omdat zijn nationaliteit van Armenië niet meer erkend werd. Het is dan ook vanzelfsprekend dat hij niet naar dit land terug kan. Verzoeker heeft op het ogenblik van de aanvraag en het is op dat ogenblik dat dient geoordeeld te worden, geen enkel oponthoud in enig ander land dan België. De ganse motivering in de bestreden beslissing in verband met andere landen dan Armenië is dan ook volledig niet terzake.

In tegenstelling tot wat de beslissing zegt gaat het zelfs niet over het verwerven van verblijfsrecht in een ander land of dat verzoeker zou moeten aantonen dat hij dergelijk verblijfsrecht niet zou kunnen verwerven (een negatief bewijs wordt dus gevraagd), maar gaat het om een normaal 'oponthoud', wat in casu niet het geval was op het ogenblik van de aanvraag. Laat staan dat er terzake op het ogenblik van de aanvraag in 2012 door verwerende partij zou kunnen teruggegrepen worden naar en enig argument zou kunnen geput worden uit enig verblijf of oponthoud zoveel jaren vroeger in een ander land.

De beslissing betreft de ontvankelijkheid en niet de gegrondheid. Nochtans haalt de bestreden beslissing diverse argumenten aan die niets te maken hebben met de ontvankelijkheid.

Het is evident in strijd met het begrip buitengewone omstandigheid dat van een staatloze zou geëist worden dat hij, op het ogenblik dat hij in België effectief verblijft, eerst zou moeten terugkeren naar een land dat het zijne niet is om een aanvraag te doen. De verwijzingen naar wat tijdens de vluchtelingenstatus werd aangehaald en de weigering van die status zijn niet terzake bij de beoordeling van de buitengewone omstandigheden, minstens niet bij die beoordeling zoveel jaren na datum.

De bestreden beslissing gebruikt op een niet aanvaardbare wijze motieven die in discussie kunnen komen bij beoordeling van de grond van de regularisatieaanvraag om de ontvankelijkheid van de aanvraag af te wijzen. Zo heeft een vroegere strafrechtelijke veroordeling evident geen uitstaans met het al of niet bestaan van buitengewone omstandigheden om de aanvraag in een ander land dan België te kunnen doen.

Tweede onderdeel

Verzoeker had diverse elementen van integratie aangehaald in de aanvraag.

De beslissing stelt zondermeer dat de aangehaalde elementen van integratie niet kunnen weerhouden worden.

Het motief is feitelijk onjuist. De aanwezigheid van verzoekers is lange tijd en ook op het ogenblik van de aanvraag legaal.

In tegenstelling tot wat de beslissing stelt werden wel onder stuk 4 varia diverse stukken van integratie voorgebracht.

Met deze stukken is geen enkele rekening gehouden.

Er is geen verantwoording waarom deze elementen van integratie geen buitengewone omstandigheden uitmaken. Verzoekers verwijst naar het arrest RvV nr. 114 215 van 21 november 2013 inzake [...] t. Belgische Staat:

“2.5. In casu heeft de verwerende partij de aanvraag van verzoekende partij en om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard omwille van de

vaststelling dat verzoekende partijen niet hebben aangetoond dat er buitengewone omstandigheden zijn.

2.6. Verzoekende partijen betogen dat de elementen van integratie en werkbereidheid zonder enige motivering van tafel worden geveegd. Uit lezing van de motieven van de eerste bestreden beslissing stelt de Raad vast dat inderdaad blijkt dat de gemachtigde zonder meer oordeelt dat deze elementen niet verantwoorden dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De gemachtigde laat na te motiveren waarom deze elementen niet verantwoorden dat de aanvraag in België wordt ingediend. Dergelijke motivering kan bezwaarlijk als afdoend beschouwd worden. Waar de verwerende partij nog argumenteert in de nota dat het feit dat deze elementen niet kunnen worden weerhouden als buitengewone omstandigheden in overeenstemming is met vaste rechtspraak van de Raad van state waar deze stelt -dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769), betreft dit in deze een a posteriori motivering die niet vermag het vastgestelde gebrek in de eerste bestreden beslissing dienaangaande te herstellen. Het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waar de verwerende partij nog naar verwijst, kan bovendien niet op onderhavig geval worden toegepast nu de daarin bestreden beslissing een verdere motivering bevatte met betrekking tot de elementen van integratie.

2.7. Het middel is - wat betreft de eerste bestreden beslissing - in de aangegeven mate gegrond. Daar de eventuele gegrondheid van de overige opgeworpen schendingen niet tot een ruimere nietigverklaring kan leiden, bestaat er geen noodzaak deze schendingen te bespreken”.

In dit arrest wordt duidelijk gesteld dat elementen van integratie en werkbereidheid niet zonder enige motivering van tafel mogen geveegd worden, wat ook in casu het geval is. Vermelde rechtspraak is van toepassing.

Derde onderdeel,

De beslissing negeert het specifieke karakter van het verblijf als staatloze. Voor een staatloze dienen de buitengewone omstandigheden in de regel aanvaard te worden daar deze niet kan verplicht worden terug te keren naar zijn het land waarvan hij de nationaliteit verloren heeft, noch naar een derde land waarvan hij geen nationaliteit heeft. De beslissing getuigt van machtsmisbruik. Verwerende partij weet perfect dat verzoeker de aanvraag niet in een ander land dan België kan doen en dat verzoeker nooit kan gedwongen worden om het land te verlaten.

Vierde onderdeel,

Verzoeker had ook zijn medische en familiale toestand ingeroepen als buitengewone omstandigheid. Hij had de artikels 3 en 8 EVRM in dat kader ontwikkeld. Volkomen in strijd met de aanvraag stelt de bestreden beslissing dat verzoeker zich zou beperken tot algemene rapporten en deze niet zou toepassen op zijn situatie.

Verzoeker verwijst naar pagina 5 van de aanvraag waarin verwezen wordt naar een medisch attest over zijn persoon en naar het feit dat hij in behandeling is voor ernstige psychische aandoeningen.

Verzoeker had ook concreet gewezen op zijn familiale toestand.

De beslissing houdt met dit alles geen rekening.

De beslissing schendt artikel 3 en 8 EVRM en de motiveringsverplichting.”

2.2. Met de thans bestreden beslissing wordt de aanvraag van verzoeker om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beoordeeld.

Artikel 9 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet) luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “buitengewone omstandigheden” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek :

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. In casu is dus de vraag aan de orde of de verwerende partij kon oordelen of verzoeker afdoende aannemelijk heeft gemaakt dat het voor hem onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om zijn aanvraag te doen vanuit zijn land van oorsprong of het land waar hij gemachtigd is te verblijven.

2.3.1. Verzoeker doet in eerste instantie gelden dat, aangezien hij erkend is als staatloze, het voor zich spreekt dat hij niet terug kan naar zijn land van herkomst en dat hij, op het ogenblik van de aanvraag, geen enkel ander oponthoud had dan in België. Door de verwerende partij kan geen argument worden geput uit enig verblijf of oponthoud zoveel jaren vroeger in een ander land, zo stelt hij.

De desbetreffende motivering luidt als volgt:

“Betrokkene haalt aan dat hij erkend werd als staatloze. Hij legt een attest voor van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dat bevestigt dat hij staatloos is en een arrest van het Hof van Beroep d.d. 19.11.2008. Het feit dat hij erkend werd in de hoedanigheid van staatloze vormt echter op zich geen buitengewone omstandigheid. Ook staatlozen zijn onderworpen aan de vreemdelingenwetgeving. Artikel 9bis van de wet van 15.12.1980 voorziet niet in een vrijstelling voor

staatlozen met betrekking tot de buitengewone omstandigheden. Net zoals andere vreemdelingen, dienen staatlozen aan te tonen dat zij zich in buitengewone omstandigheden bevinden die een terugkeer naar het land of de regio van gewoonlijk verblijf verhinderen. Betrokkene beweert dat hij geen verblijfsrecht kan bemachtigen voor Azerbeidzjan, Armenië of de Russische Federatie. Hij zou reeds stappen ondernomen hebben en zou de ambassades van hogervernoemde landen aangeschreven hebben, wat onbeantwoord zou gebleven zijn. Betrokkene vermeldt tevens dat hij stukken en informatie aangaande deze handelingen zal toevoegen in de loop van de procedure. Tot op heden heeft verzoeker geen enkel bewijsstuk hieromtrent overgemaakt aan de Dienst Vreemdelingenzaken. Bijgevolg gaat het louter om beweringen, wat niet kan volstaan om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Uit het feit dat betrokkene geen nationaliteit heeft, kan niet zonder meer worden afgeleid dat hij ook zijn recht op verblijf in zijn land van gewoonlijk verblijf zou hebben verloren of er niet langer zou worden toegelaten. Uit het asielrelaas van betrokkene blijkt bovendien dat verzoeker het niet aannemelijk kon maken dat hij geen verblijfsrecht bezat in de Russische Federatie: "Uit uw verklaringen blijkt bovendien dat uw ouders na hun vlucht uit Azerbeidzjan wel degelijk over een registratie voor gans de familie en ook over een vluchtelingenkaart beschikten (...). U erkent ook dat u en uw zus jarenlang in Cholmesk (Russische Federatie) naar school zijn gegaan (...). Dit alles wijst er op dat u wel degelijk legaal in de Russische Federatie verbleef." (bevestigende beslissing van weigering van verblijf d d 08.09.2005, Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen)".

Waar verzoeker erop alludeert dat het loutere feit dat hij staatloze is hem zou vrijstellen van het aantonen van de wettelijk voorziene buitengewone omstandigheden, kan hij niet worden bijgetreden. Artikel 9 van de Vreemdelingenwet verwijst immers naar "de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland" als standaardgegeven voor wat betreft het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf en noch deze bepaling, noch artikel 9bis voorzien in een vrijstelling van de voorwaarden voor een erkende staatloze. Verzoeker kan dus niet worden bijgetreden waar hij betoogt dat het verwerven van een verblijfsrecht in een ander land niet relevant zou zijn in het kader van het onderzoek naar de ontvankelijkheid van de aanvraag.

Derhalve moet individueel worden beoordeeld of de betrokken vreemdeling aantoont dat hij zich in buitengewone omstandigheden bevindt. In casu kan niet worden voorbijgegaan aan het gegeven dat uit verzoekers verklaringen in het kader van zijn asielrelaas was gebleken dat zijn ouders na hun vlucht uit Azerbeidzjan over een registratie voor gans de familie en ook over een vluchtelingenkaart beschikten, dat verzoeker en zijn zus jarenlang in de Russische Federatie naar school zijn gegaan en dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uit dit alles heeft afgeleid dat verzoeker een legaal verblijf had in de Russische Federatie. De verwerende partij heeft verder vastgesteld dat, niettegenstaande verzoeker had aangekondigd dat hij met stukken zou aantonen dat hij geen verblijfsrecht heeft in Azerbeidzjan, Armenië of de Russische Federatie, geen enkel bewijsstuk had overgemaakt.

Verzoeker toont niet aan dat met de voorgaande elementen geen rekening zou mogen worden gehouden, nu deze betrekking hebben op de vraag of hij al dan niet zou beschikken over een verblijfsrecht in een ander land. Dat dit niet geoorloofd zou zijn, is geenszins aannemelijk gemaakt. De Raad is van oordeel dat, in het licht van de elementen die voorlagen, de verwerende partij er terecht van kon uitgaan dat verzoeker, bij gebrek aan bewijs van het tegendeel, beschikt over een verblijfsrecht in de Russische Federatie, en dat het gegeven dat hij erkende staatloze is in deze omstandigheden niet automatisch leidt tot de aanname van de wettelijk vereiste buitengewone omstandigheden. Verzoeker brengt in het verzoekschrift geen concrete argumenten aan die daar anders over zouden doen denken.

Het eerste middelonderdeel kan niet worden aangenomen.

2.3.2. Wat het tweede middelonderdeel betreft, voert verzoeker aan dat er geen verantwoording is waarom de elementen met betrekking tot zijn integratie geen buitengewone omstandigheden uitmaken.

De kwestieuze motivering luidt als volgt:

"De elementen met betrekking tot de duur van het verblijf en de integratie - met name dat betrokkene sinds april 2005 in België verblijft; zich geïntegreerd zou hebben; dat hij vloeiend Nederlands zou spreken en lessen zou gevolgd hebben; dat hij zou willen voorzien in zijn eigen levensonderhoud; dat hij een grote vrienden- en kennissenkring zou opgebouwd hebben; dat hij zou overgegaan zijn tot de verinnerlijking van onze taal, zeden en gewoonten en zich de Belgische samenlevingsnormen zou eigen

gemaakt hebben - verantwoorden niet dat de aanvraag in België wordt ingediend. Betrokkene legt geen enkel stavingsstuk voor dat deze elementen kan ondersteunen. De loutere bewering dat hij geïntegreerd zou zijn kan niet weerhouden worden. Bovendien dient opgemerkt te worden dat integratie ook veronderstelt dat men de Belgische reglementering respecteert en zich aldus onthoudt aan het plegen van strafbare feiten. Betrokkene is reeds op ongunstige wijze aan aanraking gekomen met de openbare ordediensten: de correctionele rechtbank te Brugge veroordeelde hem op 15 09 2008 tot een gevangenisstraf van 2 jaar omwille van volgende feiten: het zich wetens aanschaffen van nagemaakte of vervalste aandelen, schuldbrieven, rente- of dividendbewijzen, biljetten, of de - poging tot - uitgifte ervan het ontvangen of zich aanschaffen van nagemaakte of vervalste biljetten, met het oogmerk om ze in omloop te brengen vereniging van misdadigers om wanbedrijven te plegen en illegaal verblijf in het Rijk. Het argument dat betrokkene zijn straf heeft uitgezeten en sindsdien geen nieuwe veroordelingen meer heeft opgelopen, vergoeilijkt de opgelopen strafrechtelijke veroordeling niet."

Verzoeker heeft het dus bij het verkeerde eind waar hij betoogt dat niet wordt verantwoord waarom deze elementen niet kunnen worden weerhouden: de verwerende partij is namelijk van oordeel dat ter zake geen enkel stavingsstuk wordt voorgelegd dat ze kan ondersteunen, zodat de loutere bewering dat verzoeker geïntegreerd is niet kan worden weerhouden. Verder stelt de verwerende partij dat integratie ook veronderstelt dat men zich onthoudt van het plegen van strafbare feiten, hetgeen in casu niet het geval is. Verzoeker argumenteerde in het eerste middelonderdeel dan wel dat dit gegeven niet bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag mag worden betrokken, maar lijkt daarmee van twee walletjes te willen eten; enerzijds wil hij de integratie betrokken zien bij de beoordeling zoals die nu voorligt, anderzijds stelt hij dat elementen die evenzeer en invloed hebben op deze integratie buiten spel moeten worden gelaten. Dit gaat uiteraard niet op.

Verzoeker betoogt verder ook dat hij bij zijn aanvraag wel degelijk stukken had gevoegd die blijk gaven van zijn integratie, in tegenstelling tot wat de verwerende partij stelde.

Samen met de verwerende partij moet worden vastgesteld dat nazicht van de stukken van het administratief dossier leert dat verzoeker in de inventaris van zijn aanvraag wel melding maakt van een stuk '4. Varia', doch dat bij de aanvraag geen dergelijk stuk 4 gevoegd was. Integendeel heeft verzoekende partij bij haar aanvraag enkel het arrest van het hof van beroep (stuk 1), het attest van het CGVS (stuk 2) en een medisch attest (stuk 3) gevoegd, zonder meer. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft in de bestreden beslissing dan ook terecht gemotiveerd dat *"Betrokkene legt geen enkel stavingsstuk voor dat deze elementen kan ondersteunen. De loutere bewering dat hij geïntegreerd zou zijn kan niet weerhouden worden."*

In die optiek valt dan ook niet in te zien hoe de verwijzing naar het arrest nr. 114 215 relevant kan zijn.

2.3.3. Het derde middelonderdeel valt in wezen samen met het eerste middelonderdeel, zodat kan worden verwezen naar de beoordeling daarvan. Aangezien niet is aangetoond dat de verwerende partij ten onrechte heeft geoordeeld dat verzoeker geen buitengewone omstandigheden heeft aangetoond, kan er alleen al om die reden geen gewag worden gemaakt van machtsmisbruik.

2.3.4. In het vierde middelonderdeel doet verzoeker gelden dat de bestreden beslissing, volledig in strijd met de aanvraag, stelt dat verzoeker zich zou beperken tot algemene rapporten en deze niet zou betrekken op zijn situatie. Hij verwijst naar pagina 5 van de aanvraag waarin wordt verwezen naar een medisch attest en naar het feit dat hij in behandeling is voor ernstige psychische aandoeningen, en naar het feit dat hij ook had gewezen op zijn familiale toestand.

Met betrekking tot zijn medische situatie wordt in de bestreden beslissing het volgende gesteld:

"Wat betreft de in het verzoekschrift aangehaalde argumenten die betrekking hebben op de medische toestand van betrokkene - met name dat hij verklaart ernstig ziek te zijn, dat hij geen adequate behandelingen kan bekomen in het land van gewoonlijk verblijf, dat hij een medisch getuigschrift voorlegt, dat een terugkeer vanwege zijn gezondheidstoestand een schending van artikel 3 van het EVRM zou betekenen - dient opgemerkt te worden dat de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid maakt tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen

medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven (RW Arrest nr. 75.380 van 17.02.2012 en RW Arrest nr. 80.233 van 26.04.2012). Het staat betrokkene steeds vrij een aanvraag op basis van art 9ter in te dienen zoals bepaald in art 7§1 van het KB van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals gewijzigd door het KB van 24.01.2011 (B.S. 28.01.2011): via aangetekend schrijven bij de Sectie 9ter van de Dienst Humanitaire Regularisaties, Dienst Vreemdelingenzaken, Antwerpsesteenweg 59Bte 1000 Brussel.

Betrokkene stelt dat hij omwille van zijn medische situatie gediscrimineerd zal worden bij een terugkeer naar Armenië, Azerbeidzjan of de Russische Federatie en dat hij er als onvolwaardig persoon zal beschouwd worden. Hij haalt aan dat dit een schending van artikel 3 van het EVRM zal betekenen en dat hij tot een kwetsbare groep behoort. Verzoeker legt echter geen persoonlijke bewijzen voor ter staving van deze elementen. Hij beperkt zich tot het citeren van enkele rapporten die algemene informatie bevatten over de situatie van mensen met mentale gezondheidsproblemen in Armenië, over tewerkstelling van mensen met een beperking en over buitengewoon onderwijs in Armenië. De algemene rapporten worden niet in concreto op de eigen situatie toegepast. Met betrekking tot de Russische Federatie en Azerbeidzjan, wordt geen enkel bewijsstuk voorgelegd.”

In de bestreden beslissing wordt duidelijk gemotiveerd nopens de medische elementen die werden ingeroepen, incl. het medische attest, die niet kunnen worden weerhouden als buitengewone omstandigheid, terwijl tevens wordt gemotiveerd om welke reden de voorgehouden discriminatie omwille van de medische toestand evenmin kan worden aangenomen als buitengewone omstandigheid, met name omdat verzoeker zich beperkt tot het citeren van enkele rapporten die echter niet op de eigen situatie worden toegepast. Inderdaad, wie zich wenst te beroepen op artikel 3 van het EVRM moet er blijk van geven dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling en diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, is er toe gehouden zijn beweringen te staven met een begin van bewijs. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat evenmin. In die optiek is een loutere verwijzing naar de rapporten waarvan verzoeker gewag maakt, zelfs samengelezen met het attest dat hij voorlegt, niet voldoende om een schending van deze bepaling aannemelijk te maken. De verwerende partij kan dienaangaande geen onregelmatigheid worden verweten. Daarbij komt nog dat inderdaad werd vastgesteld dat er zwaarwegende indicaties zijn dat verzoeker een verblijfsrecht heeft in de Russische Federatie, en dat de voorgelegde rapporten enkel betrekking hebben op Armenië, land waarvan is vast komen te staan dat hij niet meer over de nationaliteit beschikt.

Ten slotte moet samen met de verwerende partij worden vastgesteld dat verzoeker niet toelicht welke precieze elementen inzake zijn 'familiale toestand' hij in de aanvraag om machtiging tot verblijf zou hebben ingeroepen als buitengewone omstandigheid. Uit de aanvraag blijkt zelfs dat hij op geen enkel moment gewag heeft gemaakt van enig familiale toestand in België. De stelling van verzoeker faalt dan ook in feite.

2.4. Het enig middel is in geen van de onderdelen gegrond, zodat het beroep moet worden verworpen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig augustus tweeduizend vijftien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. WIJNANTS